

ценности и интересы, то отсутствие уголовной охраны семьи, особый статус которой регламентирован нормами международного и национального законодательства указывает на недостаточный уровень охраны государством данной сферы. В связи с этим предлагается дополнить Особенную часть Уголовного кодекса разделом: Преступления против семьи.

Ключевые слова: семья, семейные отношения, уголовно-правовая охрана семейных отношений, семейная жизнь, насилие в семье.

Summary

Sikan O. N. State and prospects of criminal-legal protection of family in the legislation of Ukraine. — Article.

The significance of a family as initial and fundamental society cell and universally recognized social value demands proper protection on government's side. Since criminal law protects the most important social relations, welfare, values and interests from dangerous encroachments upon society, absence of criminal protection of family which status is regulated by the norms of international and national legislation, indicates the insufficient level of government protection of the present sphere. In this connection it is proposed to complete the Particular part of Criminal Code with the following section — Crimes against family.

Keywords: family, family relationships, criminal-legal protection of family relationships, domesticity, domestic violence.

УДК 343.23-053.6

А. І. Брайловська

ДІЯННЯ ЯК ОЗНАКА ОБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ ЗЛОЧИНУ НЕВИКОНАННЯ ЧИ НЕНАЛЕЖНОГО ВИКОНАННЯ ОБОВ'ЯЗКІВ ЩОДО ОХОРОНИ ЖИТТЯ ТА ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ

В Україні вперше із прийняттям Кримінального кодексу 2001 р. відбулась криміналізація діяння — неналежне виконання обов'язків щодо охорони життя та здоров'я дітей (ст. 137 КК). У даній статті ми ставимо собі за ціль — проаналізувати та виявити особливості такої ознаки об'єктивної сторони даного злочину, як діяння. Таке дослідження, як на нашу думку, є важливим для полегшення кваліфікації діяння та розмежування суміжних складів злочинів.

Враховуючи те, що диспозиція ст. 137 КК України є описовою, можна говорити про об'єктивну сторону вказаного вище злочину як сукупності ознак, що з зовнішньої сторони характеризують невиконання або неналежне виконання професійних чи службових обов'язків щодо охорони життя та здоров'я неповнолітніх.

Характерними ознаками об'єктивної сторони вважаються: суспільно-небезпечна дія або бездіяльність особи, спосіб, час, місце, обстановка, засоби вчинення злочину, суспільно небезпечні наслідки, причинний зв'язок між діянням та наслідками. Усі ж зазначені ознаки, з погляду їх описування у диспозиціях статей Особливої частини КК України, можна поділити на дві групи: обов'язкові і факультативні. Враховуючи те, що склад розглядуваного злочину належить до матеріальних, встановлення таких ознак, як суспільно небезпечна дія (являє собою невиконання або неналежне виконання шляхом дії або

бездіяльності професійних чи службових обов'язків щодо охорони життя та здоров'я неповнолітніх), суспільно небезпечні наслідки (у вигляді легких, середньої тяжкості або тяжких тілесних ушкоджень, смерті та ін.), причинний зв'язок між ними є обов'язковою ознакою злочину як закінченого. Хоча ознаки об'єктивної сторони злочину, такі як місце, час, обстановка, спосіб, знаряддя та засоби вчинення злочину, є важливими обставинами будь-якого злочину і мають велике значення для його ретельного дослідження, обов'язковими вони є лише тоді, коли прямо вказані в законі. Проте для злочину невиконання чи неналежне виконання обов'язків щодо охорони життя та здоров'я дітей, перелічені ознаки є факультативними і, становлячи певний науковий інтерес, на кваліфікацію впливати не будуть.

Так, в ч. 1 ст. 137 КК суспільно небезпечне діяння визначене таким чином: «Невиконання або неналежне виконання професійних чи службових обов'язків щодо охорони життя та здоров'я неповнолітніх». Отже, у вказаній статті зазначено, що при вчиненні розглядуваного злочину порушуються службові чи професійні обов'язки.

Окремо слід зупинитись на тому, що у кримінально-правовій літературі висловлюються різні думки з приводу поняття «виконання службового обов'язку». Прихильники першої позиції вказують, що виконання службового обов'язку — це діяльність особи, яка входить до кола її повноважень. При цьому не конкретизується, які це повноваження — лише службової особи чи й повноваження працівників, які не виступають службовими особами [1, 23]. Наступна позиція зводиться до того, що до виконання службового обов'язку відносять покладені обов'язки у державній чи громадській установі, на підприємстві, в організації. Потерпілим при цьому може бути не тільки службова особа, а й інші працівники, які виконують службові функції [2, 15]. Остання з існуючих позицій полягає у тому, що під виконанням службового обов'язку слід розуміти або виконання відповідних обов'язків лише особами, які згідно з приміткою до ст. 364 КК є службовими особами, або виконання відповідних обов'язків як цими службовими особами, так і особами, які відносяться до функціонального складу чи адміністративного персоналу відповідної організації [3, 10–11]. Проте видається, що жодна з наведених позицій не може бути визнана прийнятною. По суті, всі вони так чи інакше допускають, що виконувати службові обов'язки можуть як власне службові особи, так і інші працівники підприємства, установи, організації. По суті, йдеться про ототожнення понять «невиконання службових обов'язків» та «невиконання професійних обов'язків». Але можливо, законодавцем спеціально окремо виділено невиконання саме службових обов'язків з метою підкреслення підвищеної суспільної небезпеки відповідних посягань вчинених саме посадовою особою.

Вважаємо ж, що при встановленні змісту службових обов'язків слід звернутись до п. 1 примітки ст. 364 КК, де міститься визначення службової особи. Враховуючи це, під службовими обов'язками визнаються функції представників влади або функції інших осіб (у тому числі іноземців або осіб без громадянства), на підприємствах, установах чи організаціях незалежно від форми

власності, пов'язані із виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських повноважень, або покладена на них компетенція в силу спеціальних повноважень. Таке визначення складно визнати вдалим, оскільки такі ознаки, як «представник влади», «адміністративно-господарські обов'язки», «організаційно-розпорядча діяльність» недостатньо чітко визначені в законодавстві. Проте досить позитивним є використання законодавцем у даній статті поняття саме службових, а не посадових обов'язків.

Так, Конституція України не отожднює вищевказані поняття (ст. 55). Відповідно до ст. 2 Закону України «Про державну службу» посадовими особами вважаються керівники та заступники керівників цих органів та їх апарату, інші державні службовці, на яких законами або іншими нормативними актами покладено здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій. Таким чином, можна говорити про посадові обов'язки як про організаційно-розпорядчі та консультативно-дорадчі функції одночасно (враховуючи використання законодавцем сполучного союзу «та»), що підкреслює таке: поняття службових обов'язків є ширшим, аніж поняття посадових обов'язків, що в свою чергу термінологічно не звужує коло винних осіб у ст. 137 КК. Крім того, погоджуємося із тими науковцями, які вважають, що поняття «службова особа», «службові обов'язки» повинні поширюватися на всі норми КК України, а не лише на ті, які містяться у розділі «Злочини у сфері службової діяльності» [4, 129–130]. Також поділяємо думку, що вказані поняття мають бути єдиними за суттю для всіх галузей права. Саме тому вважаємо, що має бути загальне (універсальне) визначення понять «службова особа» та «службові обов'язки». Але враховуючи той факт, що кожна галузь права має свої особливості, зумовлені специфічним предметом і методом правового регулювання, допускаємо можливість внесення відповідних доповнень у вказані визначення.

Таким чином, враховуючи об'єкт кримінально-правової охорони, вважаємо, що загалом невиконання чи неналежне виконання службових обов'язків, яке підпадає під дію ст. 137 КК, можливо при керівництві підлеглими в органах державної влади, на підприємствах, установах і організаціях виховної, культурно-освітньої та інших сфер діяльності, де повинні забезпечуватися охорона життя, здоров'я, фізичний, розумовий, духовний та емоційний розвиток дитини.

Визначаючи зміст професійних обов'язків, слід встановити у Державному класифікаторі професій України значення слова професія, яке дослівно з латинської переводиться як «офіційно зазначене заняття, спеціальність, оголошувати своєю справою». Так, дехто вказує, що професія характеризує певну категорію людей, які займаються певним видом трудової діяльності. Інші зазначають, що професія — це вид трудової діяльності, який виникає в процесі суспільного поділу праці і потребує для його виконання спеціальних теоретичних знань і практичних навичок [5]. У юридичній енциклопедії професія визначена як вид трудової діяльності, що визначається характером і метою трудових функцій [6, 183]. Таким чином можна зробити висновок, що під професійними обов'язками визнаються обов'язки, які впливають із трудових відно-

син між найманим працівником і підприємством, установою або організацією. В контексті ж ст. 137 КК слід говорити про такі підприємства, установи та організації, в обов'язки яких входить охорона життя і здоров'я дітей, забезпечення відповідного їх розвитку та надання відповідної допомоги.

Проте деякі науковці взагалі не розрізняють поняття службові обов'язки та професійні обов'язки, ототожнюючи їх. Так, А. С. Шумков відмічає, що термін «службові (професійні) обов'язки» визначає головне призначення і характер діяльності, для реалізації якої особу наділено відповідною компетенцією. Це діяльність будь-якої особи, що входить до кола її службових обов'язків [7, 57]. Але ми не погоджуємось із такою думкою в силу такого. Якщо відповідна діяльність входить до кола службових обов'язків, то це вже не діяльність будь-якої особи, а саме службової особи.

Також трудова діяльність може мати місце і за цивільно-правовим договором (наприклад, так звані трудові угоди про надання послуг по догляду за дитиною). У зв'язку із чим логічно постає питання — чи можна віднести обов'язки, які випливають із цивільно-правових відносин, до обов'язків невиконання чи неналежне виконання яких тягне відповідальність за ст. 137 КК України у разі настання суспільно небезпечних наслідків. Якщо мати на увазі осіб, які займаються трудовою діяльністю за цивільним договором (наприклад, няні), то, безумовно, вони не відносяться до службових осіб, у зв'язку із чим не можна вести мову про наявність у них службових обов'язків. Проте, їх обов'язки можуть підпадати під професійні. Так, відповідно до Державного класифікатора професій України, затвердженого наказом Держстандарту України від 27 липня 1995 р. № 257, під № 5131 міститься така професія, як працівники, що забезпечують піклування та догляд за дітьми. Крім того, у вищевказаному нормативному акті професія означена як здатність виконувати подібні роботи, які вимагають від особи певної кваліфікації. Під кваліфікацією ж розуміють здатність виконувати завдання та обов'язки відповідної роботи. Кваліфікація в свою чергу визначається рівнем освіти і спеціалізацією. Таким чином, якщо, наприклад, няня буде мати відповідний рівень освіти і спеціалізацію (вбачається, що освіта має бути педагогічною), вона буде відноситись за професією до працівників, що забезпечують піклування та догляд за дітьми і у даному випадку можна говорити про наявність професійних обов'язків. Проте нянею за цивільно-правовим договором може бути і людина взагалі без освіти, як наслідок чого не можна говорити про наявність в неї професії, а відповідно і професійних обов'язків. В даному випадку можна говорити лише про договірні чи трудові обов'язки. Враховуючи це, у випадках неналежного виконання обов'язків такою особою, яка здійснює догляд за неповнолітнім, неможливо застосувати ст. 137 КК, що не є вірним.

Таким чином, нами пропонується уточнити редакцію ст. 137 КК, доповнивши визначення обов'язків щодо охорони життя і здоров'я неповнолітніх вказівкою на «трудові та інші договірні обов'язки».

Крім того, у ст. 137 КК законодавцем використано поняття обов'язки, невиконання чи неналежне виконання яких тягне за собою кримінальну відпо-

відальність. Проте, аналізуючи перелік посадових інструкцій, досить поширеним є виділення в окремі розділи обов'язків та функцій осіб, на яких покладено зобов'язання охороняти життя та здоров'я дітей. У зв'язку із чим виникає потреба детальніше зупинитись на питанні про співвідношення цих понять та визначитись із настанням відповідальності у разі невиконання чи неналежного виконання саме функцій, а не обов'язків. Так, тлумачний словник української мови дає таке визначення терміна «функція»: робота кого-, чого-небудь, обов'язок, коло діяльності когось, чогось, місія, повинність [8, 675]. Обов'язком же визначається «те, чого треба беззастережно дотримуватись, що слід безвідмовно виконувати відповідно до вимог суспільства або виходячи з власного сумління» [9, 410]. Виходячи із даних визначень, вбачається, що функції є більш ширшим поняттям і обов'язки є однією із складових функцій, що в свою чергу має позбавляти від відповідальності за неналежне виконання інших повноважень, не визначених напряму як обов'язки. Крім того, під обов'язком розуміють і певний обсяг роботи, сукупність справ, межі відповідальності, що визначаються відповідним званням, посадою, родинним станом [9, 410]. Аналізуючи ж дане визначення, можна дійти висновку, що поняття функції та обов'язки є тотожними. З метою уникнення ситуацій, де постане можливість із маніпулюванням даними термінами в силу окремого визначення у посадових інструкціях функцій та обов'язків, вважаємо за необхідне внести корективи у ст. 137 КК, доповнивши визначення «невиконання чи неналежне виконання... функцій та обов'язків».

Продовжуючи розгляд діяння як ознаки об'єктивної сторони злочину слід відмітити, що воно завжди має конкретний характер, являє собою конкретний акт поведінки людини, що відбувається в певній обстановці, місці та часі і завжди проявляється в конкретній дії чи бездіяльності. У випадку вчинення злочину, передбаченого ст. 137 КК України, діяння може виступати або у формі дії (у випадку вчинення дій, прямо заборонених відповідним нормативним актом) або у формі бездіяльності (при невиконанні або неналежному виконанні покладених обов'язків), а також у поєднанні двох зазначених форм.

Однією з особливостей розглядуваного діяння, як ознаки об'єктивної сторони, є те, що не виконуються або неналежним чином виконуються закріплені обов'язки. У такому випадку можна говорити про порушення законів чи підзаконних актів (останні у свою чергу поділяються на відомчі та локальні акти), а також інших нормативних актів, що видаються міністерствами та відомствами, різного роду положень, інструкцій та ін. Крім того, вважаємо, що мають місце порушення обов'язків, які випливають із положень відповідної науки чи галузі знань. Так, наприклад, випадки неналежного виконання обов'язків щодо охорони життя та здоров'я дітей співробітниками служби з надання психологічної допомоги дітям. У свою чергу правила надання та зміст такої допомоги, як правило, визначені у науці — психології. Але ж у даному випадку не видається можливим кваліфікувати діяння як злочин у разі допущення таких помилок, які можна визнати як добросовісну оману психолога, що зумовлена недосконалістю психологічної науки та її методів, або є результатом атипової

психіки дитини, якщо при цьому не виявляються елементи халатності, неуважності чи невігластва. Обов'язковою ж рисою, однаковою для всіх вищезначених актів та положень, є те, що вони мають бути писаними. Зобов'язання, що виникають в силу обіцянок, клятв не є підставою для виникнення кримінальної відповідальності.

Таким чином, видається доцільним відмітити, що обов'язки вчинити певні дії належним чином щодо охорони життя та здоров'я дітей можуть впливати з різних підстав. Також слід вказати на те, що у нормативних актах деякі обов'язки мають посилання на їх конкретного виконавця, а деякі містять лише вимогу, не адресуючи її напряму нікому. В останньому ж випадку видається доречним вважати таку вимогу обов'язком тієї особи, яка тимчасово або постійно здійснює охорону життя та здоров'я дітей. Нами пропонується така класифікація вищевказаних обов'язків. По-перше, це обов'язки щодо охорони життя та здоров'я дітей, які впливають із законів чи підзаконних актів, по-друге, це службові чи професійні обов'язки. Крім того, зобов'язання щодо охорони життя та здоров'я дітей можуть впливати і з попередньої поведінки особи, коли вона своїми умисними діями (наприклад, застосувавши насилля) створює небезпечне становище для дитини (через нестійку психіку) і внаслідок цього зобов'язана надати їй допомогу. Невиконання такого обов'язку за певних умов тягне відповідальність за ст. 135 КК. За цією ж статтею кваліфікуватимуться діяння у випадку залишення без догляду дітей у віці до одного місяця. Наступною є група обов'язків щодо захисту життя та здоров'я дітей, які впливають із договору (дана група обов'язків матиме місце у разі внесення відповідних змін до законодавства). Тобто це ті обов'язки, що встановлені у цивільно-правових угодах між приватними особами. Відповідно підставою для притягнення до кримінальної відповідальності винних осіб буде взяття ними на себе будь-яких зобов'язань щодо охорони життя та здоров'я дітей, передбачених у належним чином укладеній угоді.

Також, враховуючи те, що при вчиненні злочину, передбаченому ст. 137 КК України, порушуються службові обов'язки, слід відмежовувати вказане діяння від злочину, передбаченого ст. 367 КК «Службова недбалість». На наш погляд, норми вказаних статей співвідносяться як загальна та спеціальна (аналогічне співвідношенню ст. 137 із ст. 140 КК). Таким чином, у разі невиконання чи неналежного виконання службовою особою обов'язків щодо охорони життя та здоров'я саме неповнолітніх, яке спричинило відповідні наслідки потерпілому, діяння належить кваліфікувати за ст. 137 КК, а не за ст. 364 КК, тобто кваліфікація повинна здійснюватись за правилами конкуренції загальної та спеціальної норми, а саме — за спеціальною нормою. Проте, як відмічалось раніше, виділення розглядуваного діяння в окрему статтю зроблено з метою підкреслення важливості об'єкта посягання (життя та здоров'я дітей) та його особливого захисту. Разом із тим, співвідносячи санкції вищевказаних статей (у спеціальній нормі санкція передбачає позбавлення волі до трьох років, у загальній — до п'яти років), вбачається, що має місце проблема диференціації відповідальності за злочини проти неповнолітніх як більш небезпечних злочинів.

Наприклад, за схожий з розглядуваним діянням злочин, передбачений ст. 211 КК Японії (а саме — спричинення смерті іншій особі тим, що не було надано потрібного піклування при здійсненні професійної діяльності), санкцією передбачено тюремне ув'язнення на строк до п'яти років [10, 41]. Отже, пропонуємо внести відповідні зміни до КК України, а саме — підвищити рівень кримінально-правової репресії за вчинення злочину, передбаченого ст. 137 КК, шляхом підвищення міри покарання у рамках такого його виду, як позбавлення волі на строк до п'яти років.

На сьогоднішній же час без відповідних змін до Кримінального кодексу у разі завдання шкоди дитині приватною особою, що тимчасово доглядає за нею за цивільно-правовим договором і має відповідні обов'язки щодо захисту її життя та здоров'я, залежно від ступеня шкідливості наслідків, завданих необережністю, винна особа може бути притягнута до цивільної або/і кримінальної відповідальності за ст. 119 КК «Вбивство через необережність» чи за ст. 128 КК «Необережне тяжке або середньої тяжкості тілесне ушкодження». Наприклад, у Дніпропетровській області няня у стані алкогольного сп'яніння хотіла заспокоїти семимісячну дитину, зробивши їй невстановленим препаратом ін'єкцію, яка призвела до смерті. Правоохоронними органами за даним фактом порушено кримінальну справу за ознаками злочину, передбаченого ст. 119 КК [11].

Крім того, за вищевказаними статтями буде кваліфіковано і відповідні діяння особи, яка не мала жодних зобов'язань щодо охорони життя та здоров'я дитини і завдала їй тяжке або середньої тяжкості тілесне ушкодження чи смерть.

Також зобов'язання щодо охорони дітей можуть впливати із родинних відносин. Проте ж в залежності від підстави виникнення таких обов'язків необхідно відмежувати розглядуваний злочин і злочин, що передбачений ст. 166 КК «Злісне невиконання обов'язків по догляду за дитиною або за особою, щодо якої встановлена опіка чи піклування», а саме — у разі злісного порушення відповідного обов'язку батьками дитини, опікунами чи піклувальниками, що потягло її смерть, діяння належить кваліфікувати за ст. 166 КК. У разі ж невиконання чи неналежного виконання обов'язків щодо охорони життя та здоров'я дитини іншими забор'язаними особами, діяння слід кваліфікувати за ст. 137 КК.

Разом із тим слід зауважити, що саме по собі діяння — невиконання чи неналежне виконання обов'язків щодо охорони життя та здоров'я дітей, яке не потягло зазначених у законі наслідків, не може кваліфікуватися як злочин. Для цього є необхідним настання суспільно небезпечних наслідків у вигляді шкоди здоров'ю або життю неповнолітнього. Таким чином, найважливіша соціальна властивість злочину — його суспільна небезпечність — полягає в тому, що діяння (дія чи бездіяльність) посягає на суспільні відносини, що охороняються кримінальним законом і викликає в них певні негативні зміни (шкоду, збитки). Так, до суспільно небезпечних наслідків злочину, передбаченого ст. 137 КК, слід віднести смерть неповнолітнього, істотну шкоду здоров'ю потерпілого, а саме — фізичну шкоду (легкі тілесні ушкодження, які виклика-

ють короточасний розлад здоров'я чи незначну стійку втрату працездатності та середньої тяжкості тілесні ушкодження. Крім того, шкоду фізичному, духовному (моральному), психосексуальному і етичному розвитку дитини), а також інші тяжкі наслідки (наприклад, тяжкі тілесні ушкодження).

Література

1. Коржанський М. Й. Кваліфікація злочинів проти особи та власності / М. Й. Коржанський. — К. : Юрінком, 1996. — 143 с.
2. Борисов В. И. Преступления против жизни и здоровья: вопросы квалификации / В. И. Борисов, В. Н. Куц. — Х. : Консум, 1995. — 99 с.
3. Мамчур В. М. Кримінальна відповідальність за умисне вбивство особи або її близького родича у зв'язку з виконанням цією особою службового або громадського обов'язку : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / В. М. Мамчур. — К., 2002. — 20 с.
4. Максимович Р. Л. Вдосконалення законодавчого визначення поняття «службова особа» у КК України // Кримінальний кодекс України 2001 р. Проблеми застосування і перспективи удосконалення. — 2006. — Ч. 2. — С. 129–132.
5. http://zpp.lh.ua/prof_kabinet.html.
6. Юридична енциклопедія. Т. 5 / Ю. С. Шемшученко, М. П. Зяблюк, В. Я. Тацій. — К. : Укр. енцикл. ім. М. П. Бажана. — 2003. — 733 с.
7. Российская юстиция. — 2006. — № 6. — С. 57–59.
8. Новий тлумачний словник української мови. У 3 т. Т. 3. — К. : Аконіт, 2001. — 864 с.
9. Новий тлумачний словник української мови. У 3 т. Т. 2. — К. : Аконіт, 2001. — 928 с.
10. Балабко В. Вчинення злочинів медичними та фармацевтичними працівниками // Вісник прокуратури. — 2010. — № 5. — С. 34–44.
11. <http://for-ua.com/incident/2009/03/19/001707.html>.

Анотація

Брайловська А. І. Діяння як ознака об'єктивної сторони злочину невиконання чи неналежного виконання обов'язків щодо охорони життя та здоров'я дітей. — Стаття.

У статті досліджується проблематика діяння як ознаки об'єктивної сторони злочину невиконання чи неналежного виконання обов'язків щодо охорони життя та здоров'я дітей. Крім того, практика свідчить, що існуюча державна система охорони прав дітей не справляється зі своїми обов'язками, що в свою чергу мотивує важливість обраної теми.

Ключові слова: неповнолітні, діти, охорона життя та здоров'я, діяння, об'єктивна сторона злочину.

Аннотация

Брайловская А. И. Деяние как признак объективной стороны преступления неисполнения или ненадлежащего исполнения обязанностей по охране жизни и здоровья детей. — Статья.

В статье исследуется проблематика деяния как признака объективной стороны преступления неисполнения или ненадлежащего исполнения обязанностей по охране жизни и здоровья детей. Кроме того, практика свидетельствует, что существующая система охраны прав детей не справляется со своими обязанностями, что в свою очередь мотивирует важность избранной темы.

Ключевые слова: несовершеннолетние, дети, охрана жизни и здоровья, деяние, объективная сторона преступления.

Summary

Braylovskaya A. I. Act as a feature of objective side of crime is a non-performance or not the right performance of responsibilities on life and health protection of children. — Article.

In this article we show problems of act as a feature of objective side of crime is a non-performance or not the right performance of responsibilities on life and health protection of children. Besides it, the usage evidences, that the present system of juvenile justice sometimes fails to protect rights of minors, which shows great importance of issue on qualification of crimes against this age group.

Keywords: act, objective side of crime, imperfect, children, life and health protection.